

Sygn. akt **V Ca 1878/22**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Maria Dudziuk
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt II C 42/21

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 450,00 zł (czteryście pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1878/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 października 2020 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 03 listopada 2020 roku w postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej powódki, braku potwierdzonej rezerwacji na lot, niewłaściwego umocowania pełnomocnika powódki oraz braku opóźnienia w przylocie powyżej 3 godzin i wystąpienia okoliczności nadzwyczajnych, które skutkują brakiem obowiązku wypłaty odszkodowania przez pozwaną.

W odpowiedzi na powyższe powódka podtrzymała stanowisko wyrażone w pozwie oraz zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2021 roku, sygn. akt II C 42/21 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w punkcie 1. oddalił powództwo; w punkcie 2. stwierdził, że koszty procesu w niniejszej sprawie ponosi powód w całości pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód skarżąc go w całości.

Biorąc pod uwagę, że Sąd II nie zmienił ani nie uzupełnił ustaleń faktycznych Sądu I instancji, jak również nie przeprowadził postępowania dowodowego Sąd Okręgowy na podstawie art. 387 § 2¹ k.p.c. zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz akceptuje wnioski wywiedzione z tych ustaleń, wskazując iż podjęte rozstrzygnięcie znajduje oparcie w obowiązujących przepisach oraz w wywiedzionych na ich podstawie niewadliwych rozważaniach prawnych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy wnikliwie uzasadnił swoje rozstrzygnięcie odnosząc się w zasadzie do wszystkich zarzutów podnoszonych w toku postępowania. Sąd Okręgowy tę argumentację Sądu Rejonowego w pełni podziela. I uznaje, że powód nie wykazał zasadności powództwa.

Podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego jak i materialnego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wskazać należy, że przepis ten przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego materiału dowodowego, zaś zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy można uznać za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Zwalczenie oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla apelującego wersji ustaleń opartej na jego subiektywnej ocenie, lecz konieczne jest przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazanie, że określone w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy. W realiach sprawy niniejszej apelujący nie sprostał powyższym wymaganiom prowadząc jedynie polemikę z ustaleniami Sądu I Instancji, która stanowi wyraz niezadowolenia z rozstrzygnięcia tego Sądu.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i dokonał niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, nie uchybiając przy tym zasadom z art. 233 § 1 k.p.c. Wyprowadzone przez Sąd Rejonowy wnioski są logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu czynienie ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o wskazania strony pozwanej. Odnosząc się do tych twierdzeń wskazać należy, że poza sporem było to, że pozwany był przewoźnikiem lotniczym obsługującym lot powoda relacji H.-W. w dniu 13 października 2019 roku. Sąd Okręgowy uznał za Sądem Rejonowym, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż lot pasażerki rejsu (...) z dnia 13 października 2019 roku miał wylądować w W. o godzinie 15:50, zaś faktycznie wylądował o godzinie 18:45. Zgodnie z orzeczeniem TSUE z dnia 4 września 2014 roku w sprawie C-452/13, że artykuły 2, 5 i 7 rozporządzenia nr 261/2004 ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów,

należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „czasu przylotu” używane do celów określenia wielkości opóźnienia, którego doświadczyli pasażerowie danego lotu, oznacza moment, w którym co najmniej jedne z drzwi samolotu otwierają się, przy założeniu, że w owym momencie pasażerowie mają prawo opuścić maszynę. Dopiero bowiem w chwili, gdy pasażerowie mają prawo opuścić samolot i gdy wydawane jest w tym celu polecenie otwarcia drzwi, mogą oni, co do zasady, podjąć na nowo zwyczajowe aktywności bez konieczności doświadczenia tych ograniczeń. Tym samym z punktu widzenia oceny zasadności roszczenia powódki kluczowe było ustalenie godziny otwarcia drzwi samolotu. Zgodnie z informacjami z wydruku z systemu operacyjnego pozwanej (...), zawierającego rejestr depesz sporządzanych przez odrębny od pozwanej podmiot oraz zeznań świadka K. K., drzwi samolotu otworzyły się o godzinie 18:49, a zatem z opóźnieniem wynoszącym 2:59 minut.

Przyjąć należy, iż zaofiarowany przez pozwanego materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż nie doszło do rzeczywistego opóźnienia lotu wynoszącego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu do miejsca docelowego. Niewystarczające są same twierdzenia wskazane w pozwie, że opóźnienie przedmiotowego lotu wyniosło ponad 3 godziny. Powód podnosił, iż moment otwarcia drzwi samolotu i możliwość opuszczenia pokładu samolotu przez pasażerów miał nastąpić z opóźnieniem wynoszącym ponad 3 godziny, jednak powyższe nie wynika z akt sprawy. Powód nie wykazał w szczególności, że podana przez pozwanego godzina, w której samolot faktycznie dotarł do lotniska w W. była inna. W konsekwencji, Sąd Okręgowy podzielił wyprowadzone na podstawie ustaleń Sądu Rejonowego wnioski tj. co do tego, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności odszkodowanej za opóźniony lot.

Chybiony okazał się zarzut naruszenia art. 6 k.c. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy trafnie uznał w niniejszej sprawie, że to powód nie sprostał ciężarowi udowodnienia faktu zaistnienia najważniejszej okoliczności, a mianowicie zaistnienia ponad trzygodzinnego opóźnienia skarżonego lotu. W myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Zaznaczyć należy, że okoliczność braku opóźnienia lotu była od samego początku procesu kwestionowana przez pozwanego. Jednocześnie brak jest podstaw do uznania, że przedstawione przez pozwanego dane pochodzące z wewnętrznego systemu pozwanej nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu rzeczy. Niewątpliwie w rozpoznawanej sprawie drzwi samolotu, który wykonywał rejs otworzyły się o godzinie 18:49. Tym samym strona pozwana wykazała, iż powyższe opóźnienie nie przekroczyło trzech godzin (wynosiło 2 godziny i 59 minut), w związku z czym roszczenie odszkodowawcze powoda należało uznać za nieudowodnione, a tym samym nieuzasadnione bowiem zgodnie z Rozporządzeniem nr 261/2004 prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów przysługuje, jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu.

Sąd Okręgowy pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci pisma (...) Akademii (...) z dnia 31 maja 2021 r. złożony w apelacji jako spóźniony. Strona powodowa wskazała, iż weszła w posiadanie przedmiotowego dokumentu w dniu 12 lipca 2021 r. Sankcją spóźnionego zgłoszenia przez stronę twierdzeń i dowodów jest ich pominięcie przez sąd.

Podsumowując, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał za zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut braku opóźnienia lotu, a tym samym braku odpowiedzialności odszkodowawczej po stronie pozwanej. Okoliczność ta skutkowałą oddaleniem powództwa, a w konsekwencji oddaleniem apelacji powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. (pkt 2. sentencji wyroku)